Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (deveto vijeće)

13. svibnja 2026.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Oporezivanje – Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost (PDV) – Šesta direktiva 77/388/EEZ – Članak 2. točka 1. – Oporezivanje PDV-om – Isporuka usluga uz naknadu – Kriteriji – Odnosi unutar grupe – Prilagodbe transfernih cijena motornih vozila između proizvođača i distributera – Uzimanje u obzir troškova popravka tih vozila koje su distributeri snosili nakon prodaje – Postojanje izravne veze između isporuke usluga i stvarno primljene protučinidbe – Postojanje pravnog odnosa u okviru kojeg se razmjenjuju uzajamne činidbe”

U predmetu C-603/24,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Supremo Tribunal Administrativo (Visoki upravni sud, Portugal), odlukom od 3. srpnja 2024., koju je Sud zaprimio 16. rujna 2024., u postupku

Stellantis Portugal, S. A.

protiv

Autoridade Tributária e Aduaneira,

SUD (deveto vijeće),

u sastavu: M. Condinanzi, predsjednik vijeća, R. Frendo i A. Kornezov (izvjestitelj), suci,

nezavisna odvjetnica: J. Kokott,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za Stellantis Portugal S. A., P. Braz, *advogado*,

– za portugalsku vladu, P. Barros da Costa, C. Bento, R. Campos Laires i A. Rodrigues, u svojstvu agenata,

– za Europsku komisiju, M. A Vijeafonso i P. Carlin, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: portugalski

saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 15. siječnja 2026.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 2. Šeste direktive Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država šestčlanica koja se odnose na poreze na promet – zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za razrezivanje (SL 1977., L 45, str. 1.) (u daljnjem tekstu: Šesta direktiva o PDV-u).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između društva Stellantis Portugal S. A., kao pravnog sljednika društva Opel Portugal, Lda. [prije General Motors Portugal (u daljnjem tekstu: GMP)] i Autoridade Tributária e Aduaneira (porezno i carinsko tijelo, Portugal) u vezi s oporezivanjem porezom na dodanu vrijednost (PDV) usluga popravka motornih vozila koje je društvo GMP isporučilo drugim društvima grupe General Motors (Sjedinjene Američke Države), koja posluje u automobilskom sektoru.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Šesta direktiva stavljena je izvan snage i od 1. siječnja 2007. zamijenjena Direktivom Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL 2006., L 347, str. 1. i ispravak SL 2026./90049, L). Međutim, uzimajući u obzir datum nastanka činjenica o kojima je riječ u glavnom postupku, na glavni postupak primjenjuje se Šesta direktiva o PDV-u.

4 Članak 2. Šeste direktive o PDV-u propisivao je:

„Porezu na dodanu vrijednost podliježu:

1. isporuka robe i pružanje usluga koje uz naknadu obavlja porezni obveznik koji djeluje kao takav na području određene države;

2. uvoz robe.”

5 Članak 6. te direktive glasio je:

„1. ‚Isporuka usluga’ znači svaka transakcija koja ne čini isporuku robe u smislu članka 5.

[…]

4. Kada porezni obveznik koji djeluje u vlastito ime ali za drugu osobu sudjeluje u isporuci usluga, smatrat će se da je sam primio i isporučio te usluge.

[…]”

6 Članak 11. navedene direktive glasio je kako slijedi:

„A. Na području države

1. Oporezivi iznos uključuje:

(a) u pogledu isporuke robe i usluga, osim onih iz točaka (b), (c) i (d) oporezivi iznos uključuje sve što čini protučinidbu koju je dobio ili će dobiti dobavljač u zamjenu za isporuku od kupca ili neke treće strane, uključujući potpore izravno povezane s cijenom isporuke; [neslužbeni prijevod]

[…]”

Portugalsko pravo

7 Članak 1. stavak 1. točka (a) Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado (Zakonik o porezu na dodanu vrijednost), odobrenog Decretom-Lei n.º 394-B/84 (Uredba sa zakonskom snagom br. 394-B/84) od 26. prosinca 1984. (*Diário da República*, I serija-A, br. 297 od 26. prosinca 1984.), u verziji primjenjivoj na činjenice u glavnom postupku, predviđa da PDV-u podliježe isporuka usluga koje porezni obveznik koji djeluje kao takav uz naknadu obavlja na državnom području.

8 Članak 4. Zakonika o porezu na dodanu vrijednost propisuje:

„1. Pružanjem usluga smatraju se transakcije obavljene uz naknadu koje nisu prijenosi, stjecanje unutar Zajednice ili uvoz robe.

[…]

4. Ako isporuku usluga obavlja opunomoćenik koji djeluje u vlastito ime, tada je on prvo primatelj, a zatim i pružatelj usluge.”

[…]”

Glavni postupak i prethodno pitanje

9 GMP je bio dio grupe General Motors.

10 Ta se grupa među ostalim sastojala od društava koja je sud koji je uputio zahtjev nazvao „proizvođačima originalne opreme” (u daljnjem tekstu: OEM-ovi), koja su proizvodila motorna vozila kao i zamjenske dijelove i dodatnu opremu i/ili ih isporučivala drugim društvima koja pripadaju navedenoj grupi i društvima, koja je taj sud nazvao „nacionalnim prodajnim društvima/nacionalnim prodajnim organizacijama” (u daljnjem tekstu: NSC/NSO), koja su tako isporučene proizvode distribuirala na određenom zemljopisnom tržištu.

11 Društvo GMP obavljalo je funkcije NSC-a/NSO-a u Portugalu. U tom je pogledu, među ostalim, kupovalo motorna vozila od OEM-ova s poslovnim nastanom u Europskoj uniji (u daljnjem tekstu: predmetni OEM-ovi) i prodavao ta vozila neovisnim ovlaštenim trgovcima koji posluju u Portugalu, koji su ih pak preprodavali krajnjim kupcima.

12 Kad su navedena vozila imala nedostatke koji su bili posljedica proizvodnog procesa (*Recall Campaigns*) ili nepravilnosti obuhvaćenih jamstvom proizvođača (*Policy and Warranty*) ili su bila predmet postupaka u vezi s pomoći na cestama (*Road Side Assistance*), ti klijenti su se s takvim vozilima obraćali ovlaštenim trgovcima kako bi oni izvršili popravke u vlastitim prostorijama. Ti su ovlašteni trgovci zatim društvu GMP naplaćivali troškove tih popravaka, primjenjujući na njih odgovarajući PDV.

13 Društvo GMP je predmetne OEM-ove obavještavalo o troškovima koje je snosilo u vezi s distribucijom motornih vozila te zamjenskih dijelova i dodatne opreme koje su isporučili ti OEM-ovi, što je uključivalo i troškove navedenih popravaka uz operativne troškove društva GMP poput troškova osoblja, električne energije i marketinga.

14 Iz odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku proizlazi da je, na temelju ugovora koji je 2004. sklopljen između društava grupe General Motors i odnosi se na određivanje transfernih cijena vozila unutar te grupe (u daljnjem tekstu: Ugovor iz 2004.), cijenu vozila, zamjenskih dijelova i dodatne opreme koje OEM-ovi prodaju NSC-ovima/NSO-ovima bilo moguće prilagoditi kako bi se potonjima osigurala unaprijed određena profitna marža. Konkretno, u skladu s odredbom 1.0. tog ugovora, transferne cijene tih proizvoda određivale su se tako da se od prodajnih cijena, nazvanih „vanjske” – odnosno cijena prodaje tih vozila trećim osobama kao što su ovlašteni trgovci – oduzeo iznos koji odgovara povezanim troškovima distribucije i unaprijed određenoj profitnoj marži predmetnog NSC-a/NSO-a. Početne transferne cijene prijenosa određivale su se za svako referentno razdoblje tako da se na očekivane vanjske prodajne cijene primijenio popust na bruto maržu. Na kraju svakog referentnog razdoblja izvršeno je usklađivanje transfernih cijena kako bi se povećala ili smanjila stvarna profitna marža tog NSC-a/NSO-a radi njezina usklađivanja s unaprijed određenom profitnom maržom. Na temelju odredbe 4.0 navedenog ugovora, početne transferne cijene bile su prilagođene na kraju svakog referentnog razdoblja kako bi se osiguralo to da su stvarni financijski rezultati NSC-ova/NSO-ova u skladu s unaprijed određenom profitnom maržom. To se usklađivanje provodilo u predmetnom referentnom razdoblju, a odgovarajuće povećanje ili smanjenje transfernih cijena trebalo je biti zabilježeno u poslovnim knjigama OEM-ova. Sud koji je uputio zahtjev pojašnjava da je navedena prilagodba, u sporu koji se pred njime vodi, bila potvrđena obaviješću o financijskom odobrenju odnosno financijskom terećenju koju su OEM-ovi izdali društvu GMP.

15 Porezno i carinsko tijelo je 10. prosinca 2009., nakon nadzora nad stanjem društva GMP u odnosu na poslovnu godinu 2006., sastavilo izvješće u kojem je utvrdilo da su za ispravljanje nedostataka koji su posljedica postupka proizvodnje motornih vozila i nepravilnosti obuhvaćenih jamstvom proizvođača kao i za popravak tih vozila u okviru postupaka povezanih s pomoći na cestama odgovorni predmetni OEM-ovi. To je tijelo također utvrdilo da je troškove popravaka zbog tih nedostataka i nepravilnosti najprije snosilo društvo GMP, a njihovo snošenje zatim prenijelo na te OEM-ove putem prilagodbi transfernih cijena navedenih vozila. Navedeno je tijelo zbog toga smatralo da je GMP predmetnim OEM-ovima na državnom području pružio usluge popravka motornih vozila i da na te usluge treba platiti PDV. To je tijelo stoga odlučilo da to društvo, kao obveznik plaćanja tog poreza, treba platiti iznos od 1 504 215,49 eura koji je jednak iznosu dugovanog PDV-a za isporuku tih usluga i kompenzacijskih kamata.

16 GMP je Tribunalu Administrativo e Fiscal de Sintra (Upravni i porezni sud u Sintri, Portugal) podnio tužbu protiv odluke poreznog i carinskog tijela kojom zahtijeva plaćanje iznosa iz prethodne točke ove presude, ističući da prilagodbe transfernih cijena vozila, zamjenskih dijelova i dodatne opreme koje su predmetni OEM-ovi isporučili društvu GMP ne predstavljaju naknadu za usluge popravka tih vozila.

17 Budući da je taj sud prihvatio tužbu, porezno i carinsko tijelo podnijelo je žalbu Tribunalu Central Administrativo Sul (Južni središnji upravni sud, Portugal), koji ju je prihvatio.

18 GMP je podnio izvanredni prijedlog za ponavljanje postupka protiv presude potonjeg suda Supremu Tribunalom Administrativo (Visoki upravni sud, Portugal), sudom koji je uputio zahtjev.

19 GMP je u međuvremenu postao Opel Portugal, a njega je zatim preuzeo Stellantis Portugal.

20 U tim je okolnostima Supremo Tribunal Administrativo (Visoki upravni sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Treba li članak 2. [Šeste direktive o PDV-u], u verziji koja je bila na snazi u vrijeme nastanka činjenica, tumačiti na način da pojam isporuka usluga uz naknadu iz navedene odredbe obuhvaća prilagodbu prodajne cijene vozilâ, koja je propisno utvrđena i navedena u ugovoru koji su sklopile stranke, kako bi se ostvarila minimalna profitna marža, pri čemu je navedena prilagodba cijene dokumentirana u obavijesti o financijskom odobrenju odnosno financijskom terećenju koje su europski proizvođači iz grupe General Motors izdali na ime tužitelja/žalitelja?”

Dopuštenost zahtjeva za prethodnu odluku

21 Europska komisija postavlja pitanje o dopuštenosti zahtjeva za prethodnu odluku, s obzirom na to da sud koji je uputio zahtjev nije dostavio sve informacije na temelju kojih se može utvrditi jesu li iznosi koje su predmetni OEM-ovi knjižili u korist ili na teret društva GMP bili troškovi popravaka motornih vozila ili su, kako bi se društvu GMP zajamčila unaprijed određena profitna marža, u obzir uzeti drugi čimbenici.

22 U tom pogledu, valja podsjetiti na to da s obzirom na to da se postupak o kojem je riječ u članku 267. UFEU-a temelji na odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku, nacionalni sud dužan je u samoj odluci kojoj se upućuje zahtjev za prethodnu odluku među ostalim učiniti jasnijim činjenični okvir spora u glavnom postupku (vidjeti u tom smislu presudu od 24. listopada 2024., Omnitel Comunicaciones i dr., C-441/23, EU:C:2024:916, t. 69. i navedenu sudsku praksu).

23 Naime, podaci sadržani u odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku moraju omogućiti, s jedne strane, Sudu da pruži korisne odgovore na pitanja koja postavljaju nacionalni sudovi i, s druge strane, vladama država članica i drugim zainteresiranim osobama da ostvaruju pravo koje im daje članak 23. Statuta Suda Europske unije da podnose očitovanja. Sud je dužan osigurati da to pravo bude zaštićeno, uzimajući u obzir činjenicu da se, na temelju te odredbe, zainteresiranim osobama priopćavaju samo odluke kojima se upućuje zahtjev za prethodnu odluku (presuda od 24. listopada 2024., Omnitel Comunicaciones i dr., C-441/23, EU:C:2024:916, t. 70. i navedena sudska praksa).

24 Kumulativni zahtjevi koji se odnose na sadržaj odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku izričito su navedeni u članku 94. Poslovnika Suda i ponovno su navedeni, među ostalim, u točki 15. Preporuka namijenjenih nacionalnim sudovima koje se odnose na pokretanje prethodnog postupka (SL 2019., C 380, str. 1.). One su sada navedene u točki 15. Preporuka namijenjenih nacionalnim sudovima koje se odnose na pokretanje prethodnog postupka (SL C/2024./6008, C).

25 U konkretnom slučaju, valja istaknuti da je sud koji je uputio zahtjev, iako sažeto, ipak naveo činjenične okolnosti glavnog postupka na način koji omogućava razumijevanje njegova predmeta. Konkretno, iz odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku proizlazi da su predmetni OEM-ovi prilagodbe transfernih cijena motornih vozila o kojima je riječ izvršili na temelju svih troškova distribucije tih vozila koje je snosilo društvo GMP, uključujući troškove u vezi s njihovim popravkom i operativne troškove tog društva.

26 Stoga valja smatrati da je zahtjev za prethodnu odluku dopušten.

O prethodnom pitanju

27 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 2. točku 1. Šeste direktive o PDV-u tumačiti na način da protučinidbu za „isporuku usluga uz naknadu” u smislu te odredbe predstavlja prilagodba transferne cijene motornih vozila koja je:

– propisno utvrđena u ugovoru sklopljenom između društava koja pripadaju istoj grupi i kojim se društvu stjecatelju takvih vozila jamči ostvarivanje unaprijed određene profitne marže na preprodaju tih vozila;

– potvrđena u obavijesti o financijskom odobrenju odnosno financijskom terećenju koju je društvo prodavatelj izdalo društvu stjecatelju, i

– izračunata na temelju, među ostalim, troškova koje je potonje društvo snosilo u okviru popravka navedenih vozila koji su izvršile treće osobe.

28 Prije svega treba podsjetiti na to da PDV-u, u skladu s člankom 2. točkom 1. Šeste direktive o PDV-u, podliježu isporuka robe i pružanje usluga koje uz naknadu obavlja porezni obveznik koji djeluje kao takav na području određene države.

29 Na temelju članka 6. stavka 1. prvog podstavka Šeste direktive o PDV-u, isporuka usluga je „svaka transakcija koja ne čini isporuku robe”.

30 Iz ustaljene sudske prakse proizlazi da je isporuka usluga izvršena „uz naknadu” u smislu članka 2. točke 1. Šeste direktive o PDV-u i da je stoga oporeziva PDV-om samo ako postoji izravna veza između te isporuke usluga, s jedne strane, i protučinidbe koju je porezni obveznik stvarno primio, s druge strane. Takva izravna veza uspostavljena je kada između pružatelja usluge i njezina korisnika postoji pravni odnos u okviru kojeg se razmjenjuju uzajamne činidbe, pri čemu naknada koju je primila osoba koja je izvršila te transakcije čini stvarnu protuvrijednost odredive usluge pružene tom korisniku (vidjeti u tom smislu presudu od 16. rujna 2020., Mitteldeutsche Hartstein-Industrie, C-528/19, EU:C:2020:712, t. 43.; vidjeti po analogiji presude od 4. srpnja 2024., Latvijas Informācijas un komunikācijas tehnoloнijas asociācija, C-87/23, EU:C:2024:570, t. 26. i od 4. rujna 2025., Arcomet Towercranes, C-726/23, EU:C:2025:646, t. 33.).

31 U konkretnom slučaju, iz informacija koje je pružio sud koji je uputio zahtjev proizlazi da su predmetni OEM-ovi društvu GMP među ostalim prodavali motorna vozila koja je ono zatim preprodavalo neovisnim ovlaštenim trgovcima s poslovnim nastanom u Portugalu, koji su pak bili zaduženi za prodaju tih vozila krajnjim kupcima.

32 U slučaju nedostataka koji su posljedica postupka proizvodnje navedenih vozila, nepravilnosti obuhvaćenih jamstvom proizvođača ili postupaka u vezi s pomoći na cestama, ti su ovlašteni trgovci izvršavali popravke tih vozila i naplaćivali cijenu tih popravaka društvu GMP, koje je zatim te OEM-ove obavijestilo o troškovima koje je snosilo s tim u vezi kao i o drugim troškovima poput njegovih operativnih troškova, koji su osobito uključivali troškove osoblja, električne energije i marketinga.

33 Osim toga, na temelju Ugovora iz 2004., društvu GMP je zajamčeno ostvarivanje unaprijed određene profitne marže na preprodaju motornih vozila. U tu su svrhu predmetni OEM-ovi izvršavali prilagodbe transfernih cijena predmetnih vozila, izračunate na temelju svih troškova navedenih u prethodnoj točki ove presude, te su društvu GMP, radi usklađivanja s tom maržom, ovisno o slučaju, izdali obavijest o financijskom odobrenju odnosno terećenju.

34 U tim se okolnostima sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li za društvo GMP smatrati da je predmetnim OEM-ovima pružao usluge popravka tih vozila, pri čemu svi ili dio iznosâ koji su proizišli iz tih prilagodbi predstavljaju naknadu.

35 Na tom je sudu, koji je jedini nadležan za ocjenu činjenica, da utvrdi prirodu transakcija iz glavnog postupka. S obzirom na to, Sud mora navedenom sudu pružiti elemente tumačenja prava Unije koji mogu biti korisni za donošenje odluke u predmetu koji se pred njim vodi (vidjeti u tom smislu presudu od 4. srpnja 2024., Latvijas Informācijas un komunikācijas tehnoloнijas asociācija, C-87/23, EU:C:2024:570, t. 24. i 25. i navedenu sudsku praksu).

36 U tom pogledu, kao prvo, valja istaknuti da je jedini pravni odnos između društva GMP i predmetnih OEM-ova, na koji upućuje sud koji je uputio zahtjev, onaj koji proizlazi iz Ugovora iz 2004.

37 Naime, iz informacija kojima raspolaže Sud proizlazi da je cilj tog ugovora bilo utvrđivanje transfernih cijena vozila koja su ti OEM-ovi prodavali društvu GMP i da su prilagodbe tih cijena, predviđene u navedenom ugovoru, imale za cilj društvu GMP osigurati ostvarivanje unaprijed određene profitne marže.

38 Nijedna od odredbi ugovora iz 2004. navedenih u odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku ne upućuje na to da je između društva GMP-a i predmetnih OEM-ova postojao pravni odnos prema kojem je to društvo imalo obvezu da se u zamjenu za naknadu obveže na popravak vozila koja je kupilo od tih OEM-ova.

39 Osim toga, iz odluke ne proizlaze ni drugi elementi, uključujući, ovisno o slučaju, nepisane činjenične elemente koji bi mogli uputiti na postojanje takvog pravnog odnosa.

40 Stoga se na temelju elemenata iz spisa kojima raspolaže Sud ne može zaključiti da između društva GMP i predmetnih OEM-ova postoji pravni odnos u smislu sudske prakse iz točke 30. ove presude, koji proizlazi iz ugovora iz 2004. ili bilo kojeg drugog elementa iz tog spisa, u okviru kojeg bi ta društva razmijenila uzajamne činidbe od kojih se jedna sastojala od usluga koje je društvo GMP pružalo tim OEM-ovima u vidu popravka motornih vozila, a druga od naknade za te usluge.

41 U slučaju da sud koji je uputio zahtjev na temelju elemenata koji nisu podneseni Sudu, ispitanih, prema potrebi, u vezi s ugovorom iz 2004., zaključi da postoji takav pravni odnos između društva GMP i navedenih OEM-ova, na tom je sudu i da utvrdi predstavljaju li prilagodbe o kojima je riječ

u glavnom postupku stvarnu protuvrijednost odredivih usluga u smislu sudske prakse navedene u točki 30. ove presude, odnosno predstavljaju li te prilagodbe naknadu društvu GMP za usluge popravka predmetnih vozila.

42 U tom pogledu valja podsjetiti na to da je neizvjesnost samog postojanja naknade takve naravi da prekida izravnu vezu između usluge koja je pružena korisniku i eventualne primljene naknade (presuda od 4. rujna 2025., Arcomet Towercranes, C-726/23, EU:C:2025:646, t. 46. i navedena sudska praksa). Stoga ta naknada, kako bi se moglo utvrditi postojanje takve veze, ne smije biti ni besplatna, ni nasumična, ni teško odrediva (vidjeti u tom smislu presudu od 4. rujna 2025., Arcomet Towercranes, C-726/23, EU:C:2025:646, t. 47. i navedenu sudsku praksu).

43 U konkretnom slučaju, iz odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku proizlazi da su se prilagodbe o kojima je riječ u glavnom postupku izračunavale uzimanjem u obzir ne samo troškova povezanih s popravcima koje su izvršili neovisni ovlašteni trgovci, a koje su oni fakturirali društvu GMP, nego i operativne troškove potonjeg društva. Stoga se čini da su troškovi povezani s popravcima predmetnih vozila samo jedan od čimbenika uzetih u obzir za potrebe izračuna tih prilagodbi. Slijedom toga, ovisno o iznosu svih tih troškova u odnosu na početne transferne cijene, navedene prilagodbe mogle su dovesti ne samo do izdavanja obavijesti o financijskom odobrenju nego i do obavijesti o financijskom terećenju koje OEM-ovi izdaju društvu GMP.

44 Osim toga, različiti troškovi koje je društvo GMP snosilo u okviru distribucije tih vozila uzeti su u obzir samo kako bi se zajamčilo da će unaprijed određena profitna marža biti ostvarena, a posljedica toga bilo je to da se nakon njezina ostvarenja ne čini da je društvo GMP bilo sigurno da će mu OEM-ovi o kojima je riječ vratiti sve te troškove, a osobito one koje je snosilo radi popravaka navedenih vozila.

45 S obzirom na ta razmatranja, očito je da je veza koja bi mogla postojati između eventualnih usluga popravka predmetnih vozila koje društvo GMP izvršava predmetnim OEM-ovima i prilagodbi transfernih cijena tih vozila u najboljem slučaju samo neizravna, a to treba provjeriti sud koji je uputio zahtjev u skladu s točkom 41. ove presude.

46 Što se tiče, kao drugo, argumenta portugalske vlade prema kojem je društvo GMP, snoseći troškove popravka tih vozila, djelovalo za račun predmetnih OEM-ova i sudjelovalo u isporuci usluga koju su ovlašteni trgovci pružali tim OEM-ovima, tako da pripisivanje tih troškova tim OEM-ovima treba kvalificirati kao oporezivi događaj transakcije koja podliježe plaćanju PDV-a u skladu s člankom 6. stavkom 4. Šeste direktive o PDV-u, dovoljno je istaknuti da spis kojim raspolaže Sud ne sadržava elemente na temelju kojih se može smatrati da je društvo GMP sudjelovalo u takvoj isporuci usluga i djelovalo za račun druge osobe.

47 Kao treće i posljednje, u slučaju da bi sud koji je uputio zahtjev smatrao da prilagodbe o kojima je riječ u glavnom postupku ne predstavljaju naknadu za usluge popravka vozila koje je GMP isporučio predmetnim OEM-ovima, nego naknadnu izmjenu cijene koju je GMP platio kad je od njih kupovao navedena vozila, valja istaknuti da je na nadležnim tijelima, kao što je to u biti nezavisna odvjetnica navela u točkama 56. do 62. svojeg mišljenja, da ovisno o slučaju ocijene utjecaj takve izmjene na određivanje oporezivog iznosa transakcije koja se sastoji od isporuke tih vozila društvu GMP koju su izvršili navedeni OEM-ovi, osobito s obzirom na članak 11. Šeste direktive o PDV-u.

48 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na postavljeno pitanje valja odgovoriti tako da članak 2. točku 1. Šeste direktive o PDV-u treba tumačiti na način da prilagodba transferne cijene motornih vozila koja je:

– propisno utvrđena u ugovoru sklopljenom između društava koja pripadaju istoj grupi i kojim se društvu stjecatelju takvih vozila jamči ostvarivanje unaprijed određene profitne marže na preprodaju tih vozila;

– potvrđena u obavijesti o financijskom odobrenju odnosno financijskom terećenju koju je društvo prodavatelj izdalo društvu stjecatelju, i

– izračunata na temelju, među ostalim, troškova koje je potonje društvo snosilo u okviru popravka navedenih vozila koji su izvršile treće osobe,

ne predstavlja protučinidbu za „isporuku usluga uz naknadu” u smislu te odredbe, osim ako između tih društava postoji pravni odnos koji karakteriziraju uzajamne obveze koje se odnose na isporuku usluga društvu prodavatelju od strane društva stjecatelja i isplate, od strane društva prodavatelja, naknade za te usluge u obliku takve prilagodbe, čime se uspostavlja izravna veza između isporuke tih usluga i te prilagodbe.

Troškovi

49 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (deveto vijeće) odlučuje:

Članak 2. točku 1. Šeste direktive Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet – zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za razrezivanje,

treba tumačiti na način da:

prilagodba transferne cijene motornih vozila koja je:

– **propisno utvrđena u ugovoru sklopljenom između društava koja pripadaju istoj grupi i kojim se društvu stjecatelju takvih vozila jamči ostvarivanje unaprijed određene profitne marže na preprodaju tih vozila;**

– **potvrđena u obavijesti o financijskom odobrenju odnosno financijskom terećenju koju je društvo prodavatelj izdalo društvu stjecatelju, i**

– **izračunata na temelju, među ostalim, troškova koje je potonje društvo snosilo u okviru popravka navedenih vozila koji su izvršile treće osobe,**

ne predstavlja protučinidbu za „isporuku usluga uz naknadu” u smislu te odredbe, osim ako između tih društava postoji pravni odnos koji karakteriziraju uzajamne obveze koje se odnose na isporuku usluga društvu prodavatelju od strane društva stjecatelja i isplate, od

strane društva prodavatelja, naknade za te usluge u obliku takve prilagodbe, čime se uspostavlja izravna veza između isporuke tih usluga i te prilagodbe.

Potpisi